

לפני כ - 5 שבועות התקשרה אלינו אחת מ"בנות תלפיות" ממחזור 1939 - המחזור של אינגה ושלי, ובקשה שבעזור לה באתור יתר ה"בנות", כי בכרונמה להזמין את כולן למפגש בדירתה בתל-אביב. תחילה לא התלהבו ביותר מן הרעיון - הרי עברו 47 שנים מאז שעזבנו את חרות הלמוד, וכל אחת פנתה לדרכה.

היו רבות שלא פגשנו יותר - האם עוד יהיה לנו על מה לדבר מעבר ל- 5 דקות של "מה בשמע? כמה ילדים? כמה בכדים?" וכד'. גם "בנות" אחרות שאתן התקשרנו טלפוני, חשבו כמונו ולמרות זאת, כל ואלו שאפשר היה לאתרו, נענו בחיוב (לאינגה היה חלק בכד במציאת הכתובות ובמסירת "צורי ההתייבשות") וכך - שבועיים אחרי תחילת המבצע התאספו לפנות ערב בדירתה של חברתנו - 30 בנות מתוך 36 שהיו במחזורנו (2 בטטרו, 2 בחו"ל ו 2 לא הצלחנו לאתרו).

באו מחוליות ובאות מרדכי בצפון, באו ממושב יט וערים מכל חלקי הארץ; היתה זאת פגישה ממש מרגשת... הרי עזבנו את תלפיות ב- 1941 כבנות 18 לאחר שבתיים בנוסגרתו עלית - הנועד בחרות הלמוד (בי"ס חקלאי לבנות) ועכשיו אנו בפגשות טוב, כסבונות!

את רובן אפשר היה לזהות למרות השנים שחלפו, אבל מדי פעם צריך לבחש: "מי זאת? רזר בודאי חנה?" טולפים תצלומים, לא של המשפחה אלא מימי החווה, בילינו הראשון בארץ ובזכרות אנו נטיולים למדבר יהודה, ליריחו, לסביבת ירושלים, בזכרות בלמודים, בעבודה, במאורעות שונים, בהצגות שהעלינו. זוכרות את המורית שהקנו לנו תחילה את הטפה העברית ובהמשך מקצועות רבים אחרים, את המזריכות שהדריכו אותנו בעצמי החקלאות השונים ושבראו לנו, לבנות 16, מאוד מבוגרות והן היו בסה"כ בנות 24 - 25...

והשיתה קולחת ומדי פעם מגיעות "חנות" בוספות ומתקבלות בקריאות שמונה ובחבוקים ואנו מחליפות חריות והזמן עומד מלכת... בדמה לנו שאנו ממשיכות טיחה טרק אתמול התחלנו בה האוירה היא של התרוממות רוח ושל חובה וחרם שאנו זרות אמה אל רעותה, חובה לפתח בכספית גם שני מורים ו 3 מדריכות חקלאיות ולשמה ולהתרגות אין גבול, ובזכחות המורית אנו מרגישות טוב כתלמידות.

אגב, לאחד המורית, עשהאל בן דוד מלאו לא מכבר 80, אבל הוא הגיע - זקוף קומה ומלא מרץ כמעט כמו לפני 49 שנים!

כמה באומים קוצרים בהם מעלים את זכרה של רחל יבאית-בן צבי שדאגה כמו אם לבנותיה כדי שתקבלנה את החינוך ואת המורית הטובים ביותר (גם מגימנסית "רחביה") שיכלה להשיג עבורן. חלפו $3\frac{1}{2}$ שעות ולנו בדמה שאנו רק בתחילת המפגש, יש עוד כל כך הרבה להגיד ועוד לא טוחחנו עם כולנו אבל אין ברירה, השעה 22.00 וצריך להפריד ולוותר הביתה. מחליטים יחד עם המורית טנטנט הבאה, במלאות 50 שנה לעלייתנו ארצה ולבואנו לחוליות, להפגש טוב למגישת מחזור בוספת ואחת ההצעות היא שבעלה גם לקבוצה של רחל - שהיתה כל כך גאה בכך ומספר רב של בנותיה במצא בהתייבשות העובדת (רק 2 ירדו מהארץ) ואת זאת יש לזקוף בחלקו הגדול על החינוך לאהבת האדמה ולאהבת הארץ שהעניקה לנו.

אריקה גולדבך